

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 15. Recipit in sinum suum Virgo sanctissima corpus filij sui emortum.
Nonam notemus doloris eius circumstantiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53092](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53092)

phc ad
Christū.
2f.44.

Can. 5.
14.

22 tate sanctius, gratiori decorum pulchritudine,
 23 quam quis unquam in filiis hominum specta-
 24 bilem est admiratus! *Speciosas forma pro filijs*
 25 *hominum.* Quam vim, quam penetrantes, quam
 26 pulchri, & pleni veneratione oculi! O sacrum
 27 os ita saluti notitas congruum ut rinos effu-
 28 deret gratiarum: *Diffusa est gratia in labijs tuis:*
 29 *Preh quales manus Ternatiles plena hyacinthis*
 30 *Quis pedes non admittetur, ita compositos ad*
 31 *gressus adeo ordinatos! Quam pulchri sunt*
 32 *gressus tui.* Corpus admittor diuino formatum
 33 artificio. Infulit in templum illud diuinum
 34 rabies furorque inimicorum: in eo omnem
 35 suam expleverunt atrocissimi crudelitatem
 36 & qualis modo nobis ostenditur? Oculi
 37 sanguine fluidi & obfuscati: facies illa diuina
 38 tot spuris, tot conspurcata colaphis, labia
 39 pallentia, os hians, & amaritudine pleum
 40 caput spinis terebriatum, manus perforata
 41 pedes harpaginibus clauisque confixi: *O quanta*
 42 *malignatus est inimicus in sanctis!* Si Domine
 43 cantis te inimici tormentis examinarunt,
 44 quam afflicti, quam triste fuit cor Matris
 45 tuæ piissimæ?
 46
 47 *f. 15. Recipit in sinum suum Virgo sanctis-*
 48 *sima corpus filij sui emortuum. Nouam*
 49 *notemus doloris eius circumstantiam.*

Deponitur Christus de Cruce.

50 Tandem corpus illud demittunt sanctis-
 51 simum: & cum iam illud à cruce dis-
 52 soluisent, instantes & dolenter deprecatur
 53 Virgo illa piissima nobilissimos illos &
 54 sanctissimos viros ut sibi illud consignent
 55 nec sibi mortuum auferant, & cum viuum
 56 sibi hostes abstulerint, & amplexus illi vale-
 57 dictionis dare viuenti non licuerit, saltem
 58 mortuo dare patiamur. O vniuersissimi
 59 quid agitis? Tali negare Domine quod
 60 tot peti singultibus cordisque suspirijs,
 61 nimiam re doler crudelitatem, ferocisque
 62 vos arguit, postquam ab inimicis eius tot
 63 extremis oppressa fuit generibus inmanitatis,
 64 quid hoc autem esset aliud quam præter
 65 afflictionem, & vestram adiungere illi
 66 feritatem. Nec par est ut in illam fitis
 67 filij sui inimicis inhumaniores, qui adeo
 68 manifestè suam aduersus illum prodiderunt
 69 impietatem: & cum ambos tanta moueat
 70 compassio, vestra non est hoc pietatis tam

iusta illi negare postulat. Sed corpus illud
 trahere tot vulneribus faucum, an heros
 est illam occideret? Cum ergo cum è cruce
 illum continet ut illum tangat, sanguine
 tot innumera fundunt vulnera, quæ
 manibus illius adhærebit quæ corpus illud
 sunt receptoræ, dolore confectæ pellex
 eius callissimam, Sed quomodo prægnat
 sunt illæ rationes, obtinuit tamen in vni-
 illis illusterrimis erga Matrem pietas, et
 iure postulantis sibi tradi filium quæ
 est matris, unde tradunt illum matris, & eius
 callissimo sinui committunt, quæ illam
 receptura & amplexura reledit, conseru-
 hactenus stetit. Ut enim filio cruce
 non sunt, ut itans dolores pareret, quæ
 nec ipsa voluit non stare, ut illis matris
 compateretur, & doloris sui tellaretur
 eia.
 O Angeli pacis comites adiungite
 sificationes spiritus, quas exagere debet
 conspectus ille creatoris vultu adeo immo-
 sauciat, & defuncti, eiusque tristissima
 doloris consideratio, quæ tantis & uno
 delictos solatio ex filij mortui comitis
 patitur cruciatus: & quæ tantam in anima
 sua perfecti afflictionem, ut mortem adfuit,
 dum ab ea videt sibi filium exipi coram
 vitam optatissimam. Plorate celi, super
 firmamenti stelle sublimioris, concipite
 iugemiteat mundi creatura, & plaudite
 Sacrosanctæ matris comitetur angelus
 Corpus igitur luxatum amplectitur, tot
 oscula, stringit pectore, huc etiam illi
 vires sufficiebant: vultum suum arguunt
 ac venerandum spinis implicat et
 reddidit capitiq; inhaerit facie sacrosan-
 adhibet, & Matris vultus sanguine rubentem
 tinguntque filij, & quem denno filius effudit
 abstergit illa diuorum suorum laborum
 mappâ mundissimæ: etem callidissima
 illi oscula illum conabatur restringere, ut
 tumique eius emundare, & brachijs detinere
 corpus stringens amantissimis in hoc
 prorumpit. O vita mortua! O lux oblitata
 o formositas deturpata! O lumen occultum
 meorum in noctis conuersum reuerbera! O
 anime mee passus Eclypsum! O rosa paradisi
 quid manus tuæ, fili mi, deliquerunt, ut
 apertas adeo luceam? Quid cor tuum peccat
 piissimum & amantissimum, quod eadem

mercedem lancee perforetur? Quid in divinis
oculis culpandum, quod illos mortis
dolorum necessitate conclusos? O speculum
manus meae crystallinum, quis te maculis
conspexit? Heu quam illae manus quae sic
distantiam tuam demolitae sunt figuram, tuamque
perterunt sordare pulchritudinem? Quenam
illae spinae sunt quas et pretiosissima illius
corosae reliquias manus meae in tuo offe-
derunt? Heu summum mundi sacerdo-
tem, quae sunt hae insignia, quae lumina mea
in tuo conspiciant corpore? Quis ita caeli
sordidum speculum ac venustatem? Quis
candorem faciem gratiarum sordibus in-
quinavit? Hinc sunt illi oculi, qui sua pul-
chritudine & splendore soli tenebras offun-
debant? Haec sunt illae manus quae mortuos
desuete suscitabant quos tangebant? Hoc
erat illud os ex quo flumina scaturiebant
gratiarum quae de glorioso caeli paradiso
caeli profundebant vberibus? Tantumne manus
dominum aduersus Deum potuerunt? Quae
causa, fili mi, ob quam talis tibi mors insige-
ret? An haec sunt tot bonis operibus debita
gratiarum actiones? Hecine tantae par-
ticipi praemium? Haecine tantae merces
digna dicitur? Huc usque mundi peruenit
iniquitas? Huc usque demonis obdurata
peruersitas? Huc usque bonitas dei que
obtemperat? An adeo peccatum deus execratur?
Tantumne respicebatur ad hominis vultus
colore satisfactionem? Tantumne facit Deus
hominum salutem? Fili mi, mihi non loqueris
quod obtemperas? O cretella lingua, quae tam
melios, verbis tuis somissi, tot loquelam
vultusque tribuisti: quis tantum tibi silentium
imposuit, et nec matri respondeas? O Pater
veterum! O amator hominum! illis misericors,
suo alicui tuo fueris? Cordis mei tempe-
stas hinc inde nosse, quanti sint Tibi
periculis est quot vulnera plagasque quot
corpore hoc receperit, & tot vita mea mortes
reuerent. His non obstantibus ego crea-
turam omnium afflictilima pro hoc meo
amertu gratias tibi rependo infinitas: mihi
insigne te hoc ita voluisse, et capiam inde
dolori meo letamentum. De manutua missum
etiam gladium meis insignam praecordiis, &
quo laboribus domique aequales tibi solnam
grati.

Denique caput inuictis spinis ulceratum.
Terra erat haec nata mihi, quae ipsa produceret
An terra haec maledicta est, et hunc proferat
fructum? Sed et video, exorta non sunt sed
adulterinae & suppositae: traditus enim tu
manibus hominum, quorum manus cum
non nisi spinis sine armatae, certum erat,
illas tibi ab eis insidendas, Oculos atente
confiderat: qualia erant hae lumina, et sic
obscurebantur? Heu manus potentissimae!
Hocine vobis rependunt praemium pro
beneficiis quibus illos abunde cumulasti? An
ergo, dilecte votorum meorum manus aperire
non erant, quas numquam occlusisti, omni-
bus benefactoris? *Aperit tu manus tuam &
implet vana animal benedictione: Ve ita
praeguarum debuerint, quatenus vbertori cu-
mulo depluerant super homines tuarum di-
uinarum fluentia benedictionum? O paradisi
fenestra, cum ita cor tuum omnibus volueris
parte facere! Heu me matrem afflictam quod
talem te videam! Quo ibo? Ad quem moesta
confugiam? Tunc ille ad quem omnes re-
currunt, si mihi defueris auxiliator ad quem
iuuanda conuolabo?*
*Quia vero: Vbi fuerit corpus, illuc congre-
gabuntur & aliqui: hic ubi corpus est Christi
Sanctissimi, conuolant SS. aquila D.
Ioannes ad pectus Magdalena ad pedes. Qui
planctus? Qui iustus? Quales exclamaciones?
Terminus adfuit in quo Ioseph mortem vidit
patris sui charissimi Iacob, & perfecturus
mandatum ab eo sibi traditum, et cadaver
suum delectet in terram Chananaan sepeliendum
profectus est cum illo, associatus insigni
Principum Aegypti pompa tandemque ad
locum peruenit designatum: *Ad aream Atrad,
qua sita est trans Iordanem. Hic obitus eius
tristes celebrant exequias instaque persoluit,
totum sepelidum threnis, luctu, stenuque
constratas amarissimo: *si celebrantes exequias
planctu magno atque vehementer implerunt
sepelidum. Quem luctum et regionis illius
incola Chananaan perceperunt: adeo vehem-
entem, locum inde nominarunt, et posthac
diceretur *Planctus Aegypti: Potiori multo
ratione vocari potest ille locus: Locus
luctum & planctus, vbi tanto marore,
totique effusus lacrymis celebrant exequias
mortis Christi iustissimae coram Matre****

Ps. 144. 16

37. III.

Alij quo- que acce- dunt & descent.

Gen. 50. 10.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

defuncti tristissima b'na illa Sancte aquila
 Diu. Ioann. & Magdalena: quæ eo conue-
 nerant animo, vt iusta defuncto tot meritoris
 ind eius, singulque persoluerent: *Planctus*
Ægypti. Pedes sibi sumit Saluatoris pedibus
 alicuius Magdalena, fontisque emittens
 lacrymarum sic illos alloquitur. O columna
 sustentaculi mei firmissima, & refugium
 peccatoribus opatissimum: quandoquidem
 ego prima omnium hoc in dignis illis pedi-
 bus faulio omnino repererim, nec non integram
 scelerum meorum culpauique indulgentiam.
 Quando Domine, fugisti à peccatoribus ne
 benignus illis ignosceres, vt necesse fuerit te
 funibus elauisque continere? O diuina
 foramina ad quæ licet aubis confugere
 dum milium fugiunt infernales, demonem
 sint ipretor: vt non habeant quod timeant
 ne in manus eius concidant laceranda, cum
 in illis has queant effugere.
 Accodit Diu. Ioann. & os suum lateri
 apponit atque in illo immensam detegens
 Sacramentorum copiam exclamat. O pectus
 diuinum, & sacrum abditorum Dei deposi-
 tarium, quod ea sic nobis aperuisti. O regium
 cubiculum thesaurorum æternorum, quod
 reuerari voluisti, quatenus illud ingressi diui-
 tis in æternum ditamur immensis sanctæ
 Matris manus contrectant perforatas, &
 supremam colentes hyperdulia manus inuocant
 multorum magnorumque mirabilium ope-
 ratrices. Porro cœlorum Regina recurrit ad
 os illud diuinum, atque vt mater eius tristes
 renouat lacrum threnos. Hæc os mille
 replet gratiis: quis te ad tantam compulit
 glaciem? & ad oculos ascendens, nec scit
 nec potest se ab illis diuellere, sed nec à
 ceteris diuinæ eius faciei partibus: & sicut
 quæ vadit & redit sæpius ad illos, vt locum
 præbeat, quatenus & alij eiuſdem pax turbæ
 accedant, qui illi assiscebant, ad eos conuersa
 sic ait: Heu oculi piissimi qui tantam gratiarum
 affluentiam, ac misericordiam misero intueba-
 mini, quis vos hac fera morte confregit?
 Pectus diuinum peccatoribus adeo tenentium
 ac benignum, quis te lanceâ perfodit? O
 fenestra & porta arce Noë, per quam huma-
 num genus à diluuiio saluabitur! O dilataræ
 manus, vt mundo beneficia conferatis, clauis
 terebratæ: nam & eo loque voluisti Domine

hominibus fieri profusè liberalis! His finibus
 exclamationibus omnes æqueque celebrans
 mortis Saluatoris, postquam eius corpus de
 etui deposuerant.

§. 16. Sepeliuit Virgo filij sui corpus delicti
 vulnerata, quod pia illa hominum
 ba aromatisbus vngit pretij in signum
 summa venerationis.

*C*um sero esset factum: quia eras factum
 quod est ante Sabbathum. Cum iam non
 incumberet, quia potuerunt humilitate &
 instantia rogauerunt Sanctissimam Virginem,
 modum poneret tristitiæ vt benedictum illi
 su corpus sepulturæ traderetur. Ad solis
 occasum incipiebat Sabbathum, & festum
 iustorum, quando illicitum erat operari
 intendere sepulchris: vnde tanopere periclitati
 illi Christi Domini veneratores opus potuerunt
 uterunt, vt ante solis occubitus Christi corpus
 in sepulchro recondideret & illo sepultura
 officio diei finis imponeretur. Vnde per
 credendum est quod Christi corpus deponere
 de cruce incepit vna hora ante vespertinam
 ita vt Christi cadaver quibus horis mortuus
 in cruce pependisset, Et sicut notauit Cardinalis
 Baron. ex Iosepho: ad celebratiorem Sabbathi
 statim post horam nonam signum datur
 magna solemnitate monachorum, quatenus
 omnes se ad sciti præpararent solemnitate
 ad solis occasum inchoantis: multum timet
 timuerunt viri illi sanctissimi, ne signum
 illud ederet, quo à Christi sepultura reuo-
 carentur: vnde ita festinatio hoc
 executi sunt, atque eo sine à B. Virgine corpus
 Christi postulatunt sepulchro inferentem.
 Totum illud deseruat reuerentia, membra
 omnibus luxatum vt erat, & fūdione manibus
 inuoluerunt. Hinc consuetudo inuoluerunt
 inualuit Ecclesiæ vt notat V. Beda, quod
 Sacrosanctum altaris sacrificium seruis non
 vtatur mappis. nec tinctis lintes sed mappis
 & albis. Ita probat hoc D. Thom. & ali-
 gnes a dferet congruentiam ad præclara myste-
 ria quæ in his possumus considerare. Sacrum
 igitur illud corpus amplectuntur viri illi
 piissimi & progredi inceptum quasi peccato-
 roniter, pone sequitur & suus corpus